

NIEUWSBRIEF 15, mei/juni 2012

Van de voorzitter

Tijdens de afgelopen ledenvergadering op 13 maart 2012 in het Continental Art Centre heb ik onze leden bijgepraat over de uitgave van ons boek in november 2012. Toen was nog niet bekend dat uitgeverij WBOOKS, het vroegere Waanders, ons boek graag wil uitgeven. Het boek gaat bij uitgeverij WBOOKS circa 168 pagina's tellen, met tussen de 150 en 200 illustraties, heeft de toonbankvriendelijke afmetingen van 22 x 22 centimeter, en gaat gedrukt worden in een oplage van circa 2000 exemplaren. De titel van de uitgave luidt nu 'Van veenmoeras tot polderstad. De Rotterdamse polder Prins Alexander'. Het bestuur van de HVPA is erg blij met de participatie van WBOOKS; het boek is bij deze uitgeverij naar ons inziens in zeer goede handen. Uiteraard kunnen onze leden ter zijner tijd het boek met korting kopen. Wellicht een reden om nu lid te worden?

Zoals u waarschijnlijk weet heeft het bestuur van de HVPA het inhoudelijke werk aan het boek gedelegeerd aan de commissie geschiedenis, een commissie binnen de HVPA die gelukkig breder is dan het bestuur van de HVPA. Aan de leden van deze commissie nu de taak om het boek inhoudelijk op tijd gereed te krijgen. Dat houdt niet alleen in dat de komende maanden de laatste hand aan de hoofdstukken moet worden gelegd. Ook moet er een keuze worden gemaakt uit het omvangrijke beeldarchief dat de HVPA inmiddels ter beschikking staat. Na een avond afgelopen juni besteed aan de illustratieresearch met de commissie geschiedenis weet ik het inmiddels zeker: u zult in het boek echt een prachtige serie van nieuwe, onbekende en fascinerende foto's en illustraties aantreffen over het gebied van de Prins Alexanderpolder.

Naast het inhoudelijke aspect van de boekuitgave is er ook altijd nog het financiële aspect. De HVPA financiert het boek deels vanuit eigen middelen, deels met subsidie vanuit de deelgemeente Prins Alexander. Voor de nog ontbrekende gelden heeft het bestuur van de HVPA in het voorjaar van 2012 een aantal Rotterdamse fondsen aangeschreven. Het is uiteraard even afwachten of onze aanvragen tot honorering leiden. Mocht dat inderdaad lukken, en daar hopen we natuurlijk op, dan staat ons zowel inhoudelijk als financieel niets meer in de weg voor de feestelijke presentatie eind november van het eerste en tevens jubileumboek van de HVPA!

Tot zover wens ik u een plezierige zomervakantie toe en hoop ik u te ontmoeten tijdens de fietstocht van de HVPA door het 'groen van toen' op 8 september aanstaande.

Onno de Wit

AGENDA

Zondag 2 september

Uitmarkt Prins Alexander

Locatie: Prins Alexanderplein

Tijd: 12.00-17.00 uur

De Uitmarkt promoot het cursus- en activiteiten aanbod van de deelgemeente Prins Alexander. Het Prins Alexanderplein, bij metrostation Prins Alexander, wordt deze middag ingericht met mooie pagodetenten en een overdekt podium. Bezoekers kunnen de gehele middag genieten van demonstraties, optredens en clinics van diverse deelnemers. De HVPA is aanwezig met een promotiestand. Wij hopen dat u een kijkje komt nemen.

Zaterdag 8 september

Fietstocht langs het groen van toen

HVPA fietstocht in het kader van Open Monumentendag Rotterdam 2012. Het landelijk thema is: groen van toen. We fietsen onder meer langs het Semi-ramis park en de 'groene linten' van toen: de Kralingseweg, de Ringvaartweg/Bermweg, de 's-Gravenweg en via het nieuwe groen van Het Schollebos naar het Wollefoffenpark, Oud Verlaat en de Rotte.

De fietstocht duurt ongeveer drie uur.
Vertrek: 13.30 uur

Verzamelpunt: Prins Alexanderplein, ter hoogte van Café Wilskracht en metrostation Prins Alexander.

Aanmelden: bij de secretaris van de HVPA Ineke Tirion, tel. 06 - 10 86 97 09 of e-mail secretaris@hvpa.nl

Dinsdag 2 oktober

Lezingavond.

Zondag 14 oktober

Dag van de Rotterdamse Geschiedenis

Locatie: Rotterdamse Schouwburg

Tijdstip: 13.00-17.00 uur

Lezing/inleiding; Presentatie/activiteit met o.a. promotietafel HVPA.

Meer informatie in de volgende nieuwsbrief.

Donderdag 29 november

Lezingavond.

TOEN DE BOMMEN VIELEN OP ROTTERDAM, 14 MEI 1940

Elke Rotterdammer van mijn leeftijd kan zich het uitbreken van de oorlog herinneren. Ik was vijf jaar toen op 14 mei 1940 het bombardement plaatsvond dat onuitwisbaar op je netvlies staat geëtst. In de loop der tijden is er al uitputtend geschreven over deze ingrijpende gebeurtenis, met voor ieder een andere beleving.

Achteraf was de aanval een laffe terreurdaad met fatale gevolgen, mede door toedoen van miscommunicatie, die ongeveer 800 slachtoffers eiste en uiteindelijk leidde tot de capitulatie.

Deken van rook

Ik woonde met mijn ouders, broers en zusters aan de Ringvaartweg met uitzicht over de skyline van de stad, juist daardoor was het aanblik van het drama zo angstig en bedreigend. Met een zwaar gebrom kwamen vanuit het oosten de formaties Duitse Heinkel bommenwerpers laag over ons huis vliegen om vervolgens hun brisantbommen op het centrum van de stad te gooien. De zware explosies deden onze ramen rammelen in de sponningen, samengaand met de angstaanjagende gillende luchtalarm sirenes.

In de loop van de middag lag Rotterdam onder een deken van rook, op vele plaatsen ontstonden gigantisch grote branden. De dagen erna brandde de stad nog steeds als een fakkel die oversloeg van straat tot straat. Door de westenwind verplaatste het vuur zich, zoals bij een bosbrand, richting Kralingen. We roken in de polder een zware brandlucht die gepaard ging met geschroeid overwaaiend papier dat neerddarrelde op ons erf en op de weilanden.

Er was grote paniek en verbijstering, nooit had men gedacht dat zo iets zou gebeuren met onze mooie stad.

Rotterdamse Brandweer

Vandaag de dag ruik ik die geur nog als het hetzelfde weertype is als toen en er ergens een vuurtje wordt gestookt dan gaan mijn gedachten toch weer terug naar die dagen.

Ik was jaren daarna werkzaam bij de Rotterdamse Brandweer met collega's die toentertijd daadwerkelijk voor hun taak stonden en hulpeloos moesten toezien hoe hele straten in een inferno van vlammen verloren gingen en vele bewoners met vrouw en kinderen hals over kop hun huizen moesten verlaten. Sommigen van hen vertelden over hun persoonlijke ervaring, met nog steeds vochtige ogen, hoe ze gefrustreerd en geëmotioneerd machteloos waren door gebrek aan materieel, brandstof en/of water bij het redden van panisch krijsende mensen die onder het puin lagen.

Boomstam

Het bombardement duurde slechts ongeveer een kwartier maar had een enorme vernietigende uitwerking. Omdat ons huis eenzaam in de polder stond, hadden mijn ouders het gevoel dat het huis weleens een doelwit zou kunnen zijn. Mijn vader en moeder keken elkaar verbijsterd aan, in paniek besloten ze om uit het huis te gaan en vluchtten met de kinderen de achtertuin in, over een sloot, daar stond een groep bomen van kwekerij Rietveld waaronder we ons verschuilden.

Mijn vader droeg mij er rennend naar toe en kroop met mij achter een stam. Ik voel nog steeds zijn armen om mij heen, hij beefde over zijn hele lichaam. En ik zie nog steeds in mijn kindergedachten die boomstam voor mijn neus met een gevoel van, hier ben ik veilig.

Ringvaartweg met aan de horizon de gasfabriek

Vluchtelingen

Nadat de aanval voorbij leek, gingen we terug naar het huis. Buiten op de weg stonden mijn ouders met de burens verstild en met verbijstering in hun ogen te kijken naar de brandende stad met daarboven enorme zware rookwolken. Weldra kwamen de eerste vluchtelingen ontredderd en apathisch de polder in, smekend om drinkwater, dat door de bewoners met emmers langs de weg werd gezet, omdat het gerucht ging dat het drinkwater in de stad vergiftigd zou zijn.

Binnen de kortste keer was ons huis vol met mensen en familieleden die ook met ontzetting en ongeloof keken naar de onvoorstelbare alles verzengende, verwoestende vuurzee, met daarbij de angst dat de gashouders van gasfabriek aan de Gashouderstraat door de intense hitte zouden kunnen exploderen.

Men kon niet alle mensen herbergen, dus vele vluchtelingen bivakkeerde onder de blote hemel en 's morgens wasten ze zich in de Ringvaart. Als kind vond je dat heel raar, je begreep eigenlijk niet wat er gaande was. Alles maakte diepe indruk, anders zou ik het me niet zo haarscherp kunnen herinneren.

Vele burens, boeren en tuinders aan de Ringvaartweg, 's-Gravenweg en Kralingseweg stelden hun huizen en schuren open voor de vluchtelingen tot alles weer rustig was. Lamgeslagen en bevreesd wat men zou aantreffen gingen men na enige tijd weer terug naar huis, als het er tenminste nog stond.

Het Stort

De maanden na de verraderlijke aanval werd een deel van het puin van de vernielde huizen van Kralingen langs de rand van de Kralingseplas bij de Kralingseplaslaan en Plaszoom gestort, maar ook op het stukje land dat nu het bungalowparkje Bovenover is tussen de Ringvaartweg en de Kralingseweg. De bungalows staan dus op het afgevoerde puin van Kralingen. In de oorlog en daarna was het een fantastische speelplaats voor ons, we noemden ons speelterrein 'Het Stort'.

Represaille

Menig Rotterdammer heeft wel een tragische herinnering aan de oorlog, over een familielid of bekende die met blijvend letsel verder moest leven of, in het ergste geval, is omgekomen, zoals Tommy Stol, een neef van mij. Tommy is tijdens het foute bombardement van de geallieerden in 1943 op vijftienjarige leeftijd bij het Marconiplein door een bomscherp gedood. Schrijnend was dat zijn vader Thomas Stol, die in het verzet zat, op 20 februari 1945 als represaille op de Coolsingel is doodgeschoten. Hij is na de oorlog bijgezet op de Erebegraafplaats in Crooswijk.

Zijn weduwe heeft, wegens haar onbevoensbaar verklaarde woning aan de Zomerhofstraat ten gevolge van het bombardement, na de oorlog een huis toegewezen gekregen aan de Ommoordseweg en heeft daar met haar gezin jaren gewoond.

Cees van Yperen

WIE WAS LOTTE STAM-BEESE?

Tijdens de algemene ledenvergadering van de HVPA op 13 maart 2012 konden leden en belangstellenden voor aanvang de documentaire over Lotte Stam-Beese uit de serie op TV Rijnmond 'Rotterdamers van formaat' zien. Voor de thuisblijvers hier antwoord op de vraag: wie was Lotte Stam-Beese?

Markant

Lotte Stam-Beese (1903-1988) leidt een bijzonder leven. Ze doorkruist voor de Tweede Wereldoorlog Europa en geeft ten tijde van de naoorlogse Koude Oorlog vorm aan de wederopbouw van Rotterdam en het ontwerp van een aantal nieuwbouwwijken. Gezien haar Duitse en communistische achtergrond is dat op z'n minst een markant gegeven.

Sovjetsteden

Lotte Beese wordt in 1903 geboren in Reisicht in Tsjechië (tegenwoordig Polen) en groeit op in Breslau, Duitsland. Haar ouders stammen uit een Pruisisch ambtenarenmilieu. In 1925 doet Lotte toelatingsexamen voor het links-radicaal bouwkundig Bauhaus Instituut in Dessau, met de architect Walter Gropius en de kunstschilder Wassily Kandinsky als wereldberoemde boegbeelden.

Met de communistische directeur van het Bauhaus, Hannes Meyer, leermeester en partner tegelijkertijd, vertrekt ze aan het begin van de jaren dertig naar de Sovjet Unie, zonder diploma. In 1932 ontmoet ze daar de Nederlandse architect Mart Stam (1899-1986), met wie ze in 1934 trouwt. Gezamenlijk werken ze aan de ontwikkeling van een aantal nieuwe Sovjetsteden, waaronder Orsk. Het is de tijd van het eerste Russische Vijfjarenplan, en de opbouw van de communistische heilstaat is in volle gang. Na een gedwongen vertrek uit de Sovjet Unie vestigen ze zich in 1935 in Amsterdam en richten daar Stam en Beese Architecten op, dat samenwerkt met het architectenbureau Van Tijen & Maaskant.

Van 1940 tot 1944 studeert Lotte Stam-Beese aan het Voortgezet en Hoger Bouwkunst Onderricht (VHBO) in Amsterdam. In dezelfde periode krijgt ze de Nederlandse nationaliteit.

Sociale beweging

Na de scheiding van Mart Stam in 1945 verhuist ze in 1946, in het bezit van haar VHBO-diploma, naar Rotterdam, waar ze in eerste instantie als architect, vanaf 1955 als stedenbouwkundig hoofdarchitect bij de Dienst Stadsontwikkeling en Wederopbouw gaat werken. De gemeentelijke dienst staat dan onder leiding van ir. Cornelis van Traa.

In de daaropvolgende jaren ontwerpt ze plannen voor de bouw van de wijken Kleinpolder, Pendrecht, Hoogvliet, Het Lage Land en Ommoord. Herhaalde clusters van (portiek)flats en eengezinswoningen, in combinatie met veel groen en wijkvoorzieningen vlak bij de hand, zijn haar visitekaartje.

Lotte Stam-Beese denkt in het groot, zet graag nieuwe wijken vanuit het niets op papier, maar probeert zich tegelijkertijd in te denken in de ervaring van de toekomstige bewoners. Met haar sociale beweging, planvorming en de realisering daarvan drukt Stam-Beese een krachtig stempel op de wederopbouw en uitbreiding van Rotterdam na de Tweede Wereldoorlog.

Lotte Stam-Beese licht in 1969 de bouw van Ommoord toe

Kunstnijverheid

In 1968 gaat ze officieel met pensioen, maar ze werkt nog door tot 1971. Na haar pensionering woont ze in een verbouwde boerderij aan de IJsseldijk 284 in Krimpen aan den IJssel. Ze is altijd al geïnteresseerd geweest in kunstnijverheid (waaronder het weven van wandkleden en het maken van poppen) en pakt deze hobby na haar pensionering weer op, evenals de fotografie. Ze overlijdt in 1988. In 1992 besluiten B&W van Rotterdam in de nieuwe wijk Prinsenland een straat naar Lotte Stam-Beese te noemen.

Onno de Wit

BEGRAAFPLAATS OUD-KRALINGEN

Ooit lag het zelfstandige dorp Kralingen aan de Veenweg temidden van veenachtige weidegronden. De dorpskerk met kerkhof bevonden zich daar waar nu de begraafplaats Oud-Kralingen ligt.

Temidden van plassen

In de achttiende eeuw loopt het dorp leeg, het veen is zo diep uitgegraven dat er een groot wateroppervlakte is ontstaan waar een paar wegen en kaden doorheen lopen. Als op het laatst ook de enkele overgebleven landbouwers hun huis hebben verlaten, liggen kerk en kerkhof temidden van grote plassen. De bewoners en daarmee feitelijk ook het dorp Kralingen verplaatsen zich westwaarts. Op de hoek van Hoflaan en Oudedijk bouwt men een nieuwe kerk

die in 1842 in gebruik kan worden genomen. Op 25 december van dat jaar houdt dominee A.H.C. van Senus de laatste dienst in de oude kerk, een dag later wijdt hij de nieuwe kerk in.

De oude kerk wordt twee jaar later gesloopt, maar de muren blijven tot 1.20 meter boven de grond staan. Binnen die ruimte bouwt men grafkelders die men ook nu nog aan de noordzijde kan zien, waarbij de contouren van het schip nog te herkennen zijn. Een stukje muur met de originele gele IJsselsteentjes van de oude kerk staat achter een glazen plaat te kijk. Later is hier vooraan nog een rij grafkelders gebouwd. In een hiervan is begraven jonkheer W.J. Backer, op zijn grafzerk met wapen is te lezen dat hij de 'eerstaanwezend ingenieur bij de droogmaking van de Alexanderpolder' is.

Begraafplaats Oud-Kralingen in Prinsenland, 2009

Sint-Elbrechtskapel

De parochie Kralingen wordt genoemd rond 1270, gezien het feit dat er dan sprake is van een pastoor in Cralinghen. Maar ongetwijfeld bestaat het dorp al veel langer, het gezegde 'zo oud als de weg naar Kralingen' spreekt duidelijke taal. Als eerste kapel wordt de uit 1482 daterende Sint-Elbrechtskapel genoemd, gelegen in Kralingeroord nabij Kralingse Veer. Als het dorp in de loop van de tijd meer landinwaarts wordt verplaatst, bouwt men omstreeks 1550 de kerk met begraafplaats als centrum van het dorp. Het is een eenvoudig gebouw van 10 bij 30 meter. Na een beeldenstorm in 1572 gaat de kerk van rooms-katholieke in gereformeerde handen over, echter het kerkhof blijft voor alle gezindten. Zolang er een kerk bestaat wordt er begraven, dat gebeurt als Kralingen zelfstandig is maar ook als het dorp in 1895 door

Rotterdam wordt geannexeerd en begraafplaats Oud-Kralingen op Rotterdams grondgebied komt te liggen.

Kapel

In 1827 verplicht de overheid dat elke gemeente binnen twee jaar moet beschikken over een eigen begraafplaats. Het kerkbestuur biedt haar kerkhof aan de gemeente aan in ruil voor een schadeloosstelling. In 1828 gaat de gemeente hiermee akkoord, maar zes jaar later draait men de regeling weer terug. Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland dringen in 1851 bij de gemeente Kralingen erop aan dat de algemene begraafplaats toch overgaat in gemeentelijke handen. De zaak blijft echter zoals hij is tot 1870 als bij een resolutie van Gedeputeerde Staten de begraafplaats als algemeen wordt erkend, in eigendom van de Nederlands Hervormde Gemeente aldaar. Een situatie die tot op heden voortduurt.

De begraafplaats ondergaat in de loop van de tijd meerdere wijzigingen. In 1875 schrijft het gemeentebestuur van Kralingen zelfs een prijsvraag uit voor een nieuwe aanleg, wat in 1876 resulteert in een aanleg in Engelse landschapsstijl. 180 Italiaanse populieren en een aantal treurwilgen en treuressen worden geplant en als afsluiting rondom een iepenhaag. Nog steeds kan men in hoofdlijnen deze aanleg herkennen. Herhaaldelijk wordt Oud-Kralingen uitgebreid.

Overzichtsfoto van Prinsenland met in het midden begraafplaats Oud-Kralingen, 1996.

Praalgraf

Vele bekende Rotterdammers liggen hier begraven, vaak in een bijzonder praalgraf, bijvoorbeeld burgemeester Van Walsum en de reders Smit, Veder, Van Hoboken, Peterson en Van Hoey Smith. Een ander opvallend monument, in 1911 gebouwd in neo-romaanse stijl en geselecteerd voor plaatsing op de monumentenlijst, is het familiegraf van de familie Kruyff.

Het oudste deel van de begraafplaats ligt achteraan in de omgeving van de oude rouwkapel. Deze kapel wordt aan het einde van de negentiende eeuw gebouwd als opzichterwoning, waarbij het voorste deel dienst doet als wachtruimte. Na 1945 is de woning verbouwd tot rouwkapel. Nog maar enige jaren geleden is een nieuwbouw hiervoor in gebruik genomen.

De begraafplaats Oud-Kralingen is tegenwoordig geheel omgeven door de nieuwbouw van de wijk Prinsenland. Het moet gezegd, op voortreffelijke wijze is deze in het gebied ingepast.

Wim Heistek

DE POLDER IN DE PERS Het laagste punt van Nederland

Bij het doorlezen van een aantal kranten uit vooral de negentiger jaren stel ik vast dat er nogal wat te doen is geweest over de eretitel: het laagste punt van Nederland. Ook blijkt dat de plaatsbepaling van dit laagste punt onderwerp is van heftige debatten. Het Ministerie van Rijkswaterstaat legt in een persbericht zelfs uit hoe de bepaling van een laagste punt tot stand komt. 'Onder het laagste punt verstaat Rijkswaterstaat het punt dat de gemiddelde maaiveldhoogte aangeeft van een door mens en dier beloopbaar, nagenoeg horizontaal gebied van ongeveer 1 hectare en dat gemeten ten opzichte van het Normaal Amsterdams Peil, lager ligt dan enig ander maaiveld in Nederland. In zo'n gebied van 1 hectare kan best nog een kuiltje van 1 decimeter zitten, dit telt echter niet mee vanwege het gemiddelde. Door menselijke (bouw)activiteiten, bodembeweging, verandering van grondwa-

terpeil en inklinken van de bodem veranderen de maaiveldhoogten in Nederland voortdurend. Een punt dat ontstaat door menselijke activiteiten en uitsluitend tot doel heeft om een permanent of tijdelijk laagste punt van Nederland te creëren, is uitgesloten.'

Onzekerheid

Bewoners van het Rotterdamse deel van de Prins Alexander Polder weten tot dan niet beter dan dat het laagste punt met 6,67 meter beneden NAP in de wijk Prinsenland ligt. Op 4 mei 1995 ontstaat daarover twijfel, althans volgens de Provinciale Zeeuwse Courant: 'Zware strijd om het laagste punt van Nederland'. Het Dagblad Trouw kopt op 8 mei 1995 'Strijd om laagste punt Nederland nog niet gestreden', nadat de week ervoor de eerste paal is geslagen voor het laagste monument, het 'Vierkant eiland in de plas' van kunstenaar Frans de Wit, geïntegreerd in een wijkplantsoen met waterpartij. In het midden van een betonnen constructie bevindt zich een vierkant gat dat het laagste punt van Nederland symboliseert. Intussen claimen niet alleen Nieuwerkerk aan den IJssel en Waddinxveen maar ook deelgemeente Kralingen-Crooswijk dat het laagste punt op hun grondgebied ligt.

De onzekerheid duurt voort tot 29 juni 1995, als de Meetkundige Dienst van Rijkswaterstaat het voorlopig laatste woord in deze kwestie spreekt: Het laagste punt met 6,74 onder NAP, bevindt zich bij de Derde Tochtweg in de toenmalige gemeente Nieuwerkerk aan den IJssel, nu onderdeel van de gemeente Zuidplas. Om precies te zijn op 51°59'13" noorderbreedte en 4°38'9" oosterlengte.

De dag erna staat in de Volkskrant: 'Predikaat laagste punt van Nederland definitief uitgedeeld, Nieuwerkerk aan den IJssel is de gelukkige, aldus minister Jorritsma bij de presentatie van het jaarbericht Rijkswaterstaat 1994.'

Ophogingen met zand vanwege bouwactiviteiten hebben ertoe geleid dat de Prins Alexanderpolder niet meer voldoet aan de criteria om laagste punt van Nederland te zijn.

Bovenin het kunstwerk Vierkant eiland in de plas, 1997

Onder water

Bij de onthulling van het monument in Prinsenland, dat door omwonenden al spoedig wordt betiteld als De Kotskom, rapporteert Dagblad Trouw op 3 oktober 1996: 'De gemeente wilde gloriëren met het één miljoen kostende kunstwerk, echter de aankondiging maakte slapende honden wakker. Er ontbrandde een strijd tussen omliggende gemeenten waar nu echt het laagste punt ligt. Het moet nu maar de voltooiing van de wijk symboliseren met als gelukkige omstandigheid dat daar voorheen wel het laagste punt lag.'

Door middel van een officiële publicatie wordt per 1 januari 2005 een correctie bekendgemaakt en is het laagste punt twee centimeter lager komen te liggen, dus 6,76 meter onder NAP. Het blijft een onderwerp van gesprek, op 22 augustus 2008 meldt Radio West: 'Het laagste punt van Nederland dreigt uit onze regio te verdwijnen.' De gemeente Nieuwerkerk aan den IJssel oppert het plan om op die plek een natuur- en recreatiepark aan te leggen. Het deel van de polder dat dan 6,76 meter onder NAP ligt, komt dan onder water te staan. Wanneer er op de laagste plek niet meer gelopen kan worden, is het volgens de regels van Rijkswaterstaat niet meer de laagste plek. Dat de gemeente juist daar water wil hebben is opvallend want Nieuwerkerk aan den IJssel zegt ook trots te zijn

het laagste puntje van Nederland binnen haar grenzen te hebben. 'De gemeente zal het bestemmingsplan nu zo invullen dat het laagste punt van Nederland toch daar blijft.'

Monument Het laagste punt van Nederland in de Zuidplaspolder

Schrale troost

Tot slot, het Normaal Amsterdams Peil (NAP) komt grofweg overeen met de gemiddelde vloed van het water op de Noordzee. Zouden er geen duinen, dijken of andere waterkeringen zijn, dan komt het zeewater op het laagste punt 6,76 meter vanaf het maaiveldniveau. Een cynicus ziet hierin een wel heel erg schrale troost: in de Prins Alexander Polder staat het water dan negen centimeter minder hoog!

Wim Heistek

Heeft u vragen of opmerkingen?

Neem dan contact op met de HVPA:
secretariaat
Van der Helmstraat 448
3067 HN Rotterdam
tel. 010 420 62 73 of 06 108 697 09
email: info@hvpa.nl

Lid worden van de HVPA?

U kunt lid worden door of € 15,- of € 12,- voor 65+ over te maken op bankrekeningnummer 140265708, t.n.v. de Historische Vereniging Prins Alexander.

De HVPA wordt sinds 2007 financieel ondersteund door deelgemeente Prins Alexander.

Colofon

nummer 15,
mei/juni 2012

Aan deze Nieuwsbrief werkten mee:

Wim Heistek
Ineke Tirion
Onno de Wit
Cees van Yperen

Eindredactie: Willy Hilverda

Fotoverantwoording

P. 3, foto Ringvaartweg: archief Cees van Yperen.

P. 4, foto Lotte Stam-Beese: Rotterdams Jaarboek, 1989.

P. 5, foto Lotte Stam-Beese: Rotterdams dagblad.

P. 5, foto Oud-Kralingen: Onno de Wit/HVPA.

P. 6, luchtfoto Prinsenland: Gemeentearchief Rotterdam, 1996-2506.

P. 7, luchtfoto Vierkant eiland in de plas: Gemeentearchief Rotterdam, 1997-2291.

P. 8, foto Zuidplaspolder: HVPA.

ISSN 2210-9293